

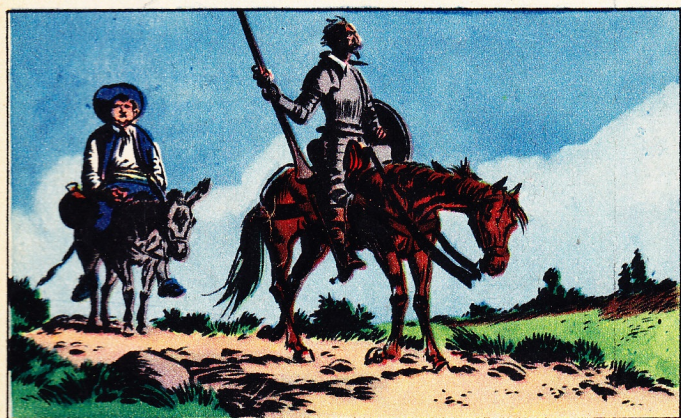
De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS

TEKENINGEN VAN L. EN F. FUNCKEN

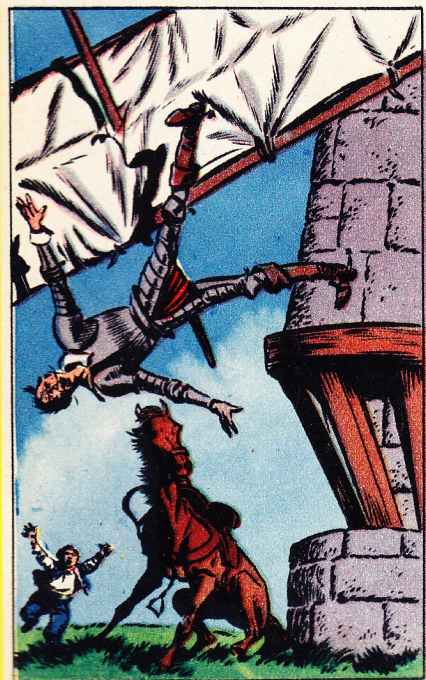
Don Quijote

« **E**EN fontein van hoogmoed in een dal van miserie », dat was Spanje in de zeventiende eeuw. De koningen van Spanje eisten van hun onderdanen niet alleen eerbied, maar een soort van verering en van de andere koningen verwachtten zij, dat deze hun overwicht zouden aanvaarden. Het leek wel alsof zij er zich geen rekenschap van gaven dat hun macht ten einde, en hun land de ondergang nabij was.

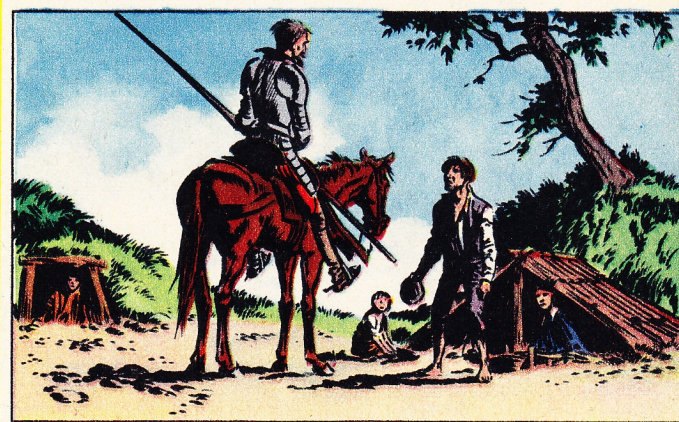
1. - IN EEN KLEIN DORP

IN een dorp van de Mancha, Argamasilla de Alba geheten, woonde er een arme edelman met name Miguel Cervantes Saavedra. Ten gevolge van een verwonding opgelopen in de slag tegen de Turken te Lepanto, was zijn linkerhand verminkt. Hij kon niet meer vechten. Hij dacht na, hij droomde en hij schreef. Uit zijn brein en zijn pen ontspoot don Quijote, die op zekere dag zijn nederig kasteel verliet gezeten op Rocinante en gevolgd door Sancho Panza.

2. - WINDMOLENS

DON QUIJOTE had veel ridderromans gelezen. Hij werd een zwervend ridder die het onrecht weer goed maakte en de zwakken beschermde tegen de aanvallen van de bozen. Hij was een dapper hidalgo en had geen schrik van de boze reuzen. Caraculiambro, waar ben je? En zie, daar kwam er een... Neen, niet één maar dertig, veertig reusachtig groot en met enorme armen! Harop, Rocinante! « Maar dat zijn windmolens! », schreeuwde de dikke Sancho Panza. Het was reeds te laat, de held liep storm tegen de windmolens. Een molenwiek schepte hem op en gooide hem zeer hoog en zeer ver, naar de droom en de zege!

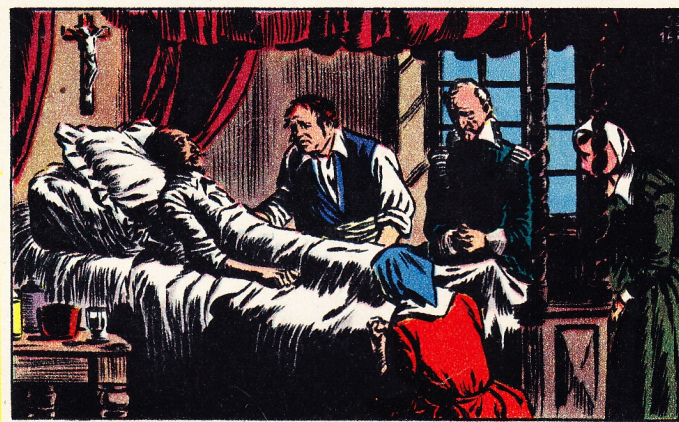

3. - WAT CERVANTES NIET ZEI...

CERVANTES zei niet, dat don Quijote door een dorp trok waar armoedige lui in holen leefden. « Is het mogelijk dat jullie zo arm zijn? », vroeg hij. « Heer, kreunden de mensen, het is de schuld van de fiskus. Hij ontnemt ons alles om de ambtenaren te betalen. Denk eens aan, op vijf inwoners is er in Spanje één pennelikker. En zij hebben en voorliefde voor het geld. Zelfs de rechters zijn omgekocht... »

4. - STRUIKROVERS

DON QUIJOTE kwam in een stad — Toledo of Saragossa, dat heeft geen belang — en hij stond verbaasd over het aantal struikrovers die in alle gemoedsrust konden stelen en doden. « Dat zijn de picaros, zei Sancho. En tussen die bandieten zijn er grote heren die geruïneerd werden. Men eerbiedigt hen, het is zoals met de soldaten... ». « Welke soldaten? ». « Die van het koninklijk leger! De meeste zijn officieren, maar ze werden bijna allen struikrovers. Men betaalt hun soldij niet uit, zij betalen dus zichzelf en plunderen waar zij maar kunnen. Geven de groten niet het voorbeeld? Kijk eens naar hun paleizen! ».

5. - EEN GEK OF EEN WIJZE?

DIEP ontgoocheld over hetgeen hij had gezien, keerde don Quijote naar zijn dorp terug en hij stierf er omringd van zijn vrienden. Iedereen bewende hem. Zijn laatste woorden waren: « Ik was gek en zie, nu ben ik wijs - Yo fui loco, y ya soy cuerdo! ». En dat was waar. Hij was en hij zal steeds de « Ridder van de Droevige Figuur » blijven...

(Wordt voortgezet.)